

[Bomholt.]

ske forhold er dernæst særlig vanskelig at gennemføre. Der sker let en forgrovning af argumenterne, og det kan være svært at få hele det komplicerede billede frem til vælgeres bedømmelse. Vi mente i mit parti, at vi måtte fraråde en folkeafstemning vedrørende Sydslesvig. De komplicerede forhold vedrørende Sydslesvig var, syntes vi, bedst egnede til afgørelse i en parlamentarisk forsamling.

Man må også overveje, om en afstemning vedrørende et udenrigspolitisk forhold kan samle det tilstrækkelige antal stemmer. Ved folkeafstemningen om grundlovsændringen i 1920 i anledning af Sønderjyllands forestående indlemmelse i riget var stemmeafgivningen særdeles ringe. Der var 47,54 pct. ja-stemmer, 1,52 pct. nej-stemmer og 0,54 pct. ugyldige stemmer. Der krævedes 45 pct. ja-stemmer efter loven, så der var ikke meget at give af, og dog var det et stort spørgsmål, der var til behandling. Hvis vi skulle få et lignende resultat, med relativt lav stemmeprocent, kunne ikke blot danske partier, men fremmede landes politikere gøre opmærksom på, at ikke engang halvdelen af vælgerne havde stemt ja, og derfra er der i vore demagogiske tider ikke lang vej til at påstå, at flertallet i virkeligheden er imod. Adskillige samvittighedsfulde vælgere vil måske mene, at de ikke tør afgive deres stemme, fordi de føler, at de ikke trods alt har den indsigt, som er parlamentarikerens.

Det mest afgørende moment er dog selve tidsfaktoren. Hvis vi fra dansk side skal deltage i underskrivningen den 4. april, vil der faktisk ikke være tilstrækkelig tid til afholdelse af en folkeafstemning.

Til slut dette: den socialdemokratiske hovedbestyrelse har med alle stemmer mod een og den socialdemokratiske rigsdagsgruppe enstemmigt vedtaget at gå ind for regeringens forslag. Vi er ikke af den opfattelse, at Rusland forbereder en krig, og vi deler ikke den kommunistiske opfattelse, at USA er en krigshetzernation. Det var arbejdere og bønder, der stemte Truman ind i præsidentstolen. Der var utvivlsomt mere end 40 mill. fagorganiserede arbejdere blandt hans vælgere. Den kommunistiske propaganda om, at vi vil „drage landet ind i en krigsblok“, har intet med sandheden at gøre, og jeg beklager, at man fra den side er så

ivrig efter at få trommet demonstranter sammen, da en sådan fremfærd jo *kan* have den virkning at påvirke Rusland til ugunst for Danmark.

Socialdemokratiets stilling er åben og klar. Vi vil indenfor Atlanterhavspagtens rammer varetage fredens interesser, styrke genopbygningen og bidrage vort til afspænding i verden. Enten vi opholder os i F. N. eller i Atlanterhavsrådet, er vore grundbestræbelser de samme.

Vi tror ikke, at der gives nogen absolut sikkerhed i den verden, hvori vi lever. Selv den bedste traktat vil være behæftet med mangler, men vi ser ingen vej udenom solidariteten med de nationer, der på væsentlige områder har fælles mål med os.

Når Atlanterhavspagten er vedtaget, vil der stilles nye store opgaver til os, og det er mit håb, at vi kan løse disse opgaver på en sådan måde, at der kan skabes samling mellem alle danske demokratiske partier.

På mit partis vegne kan jeg anbefale det stillede forslag til beslutning til vedtagelse.

Edvard Sørensen: Det spørgsmål, vi behandler i dag, angiver, at det er et historisk øjeblik, Danmark befinder sig i. Det, vi skal tage stilling til, er en ny udenrigspolitik, hvor vi konsekvent bryder med fortiden, men dog en udenrigspolitik, som tillader os på baggrund af pagten at føre en dansk udenrigspolitik, hvorved vi kan fremme vore særanliggende og særinteresser, således at de får en for Danmark rimelig løsning. Sammen med den nye udenrigspolitik er også en ny forsvarspolitik nødvendig, og det er mit håb, at det skal lykkes for os her i Danmark at opbygge et forsvar, der er afpasset efter vore forpligtelser overfor pagten og afpasset efter Danmarks stilling, og at vi kan oprette et sådant forsvar på et for Danmark økonomisk overkommeligt grundlag.

Neutralitetspolitikken, som har været Danmarks gennem mange år, og som i fhv. udenrigsminister dr. P. Munch havde sin ivrigste forkæmper, viste sig den 9. april 1940 ikke længere at være en realitet for Danmark og fremefter sikkert ikke for et eneste land i verden, hvis der igen skulle komme en stormagtskonflikt. Lige så lidt som neutralitetspolitikken er en realitet længere, er den gamle „hvad kan det nytte“-